

Osudové okamžiky

*Louise L.
Hagová*

Osudové okamžiky

*Louise L.
Hayová*

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Osudové okamžiky

Louise L. Hayová

Přeložil Jakub Marek

Vydala Grada Publishing, a. s.
U Průhonu 22, Praha 7
jako svou 5100. publikaci

Odpovědná redaktorka Zuzana Vrbová
Sazba Eva Grillová
Návrh a grafická úprava obálky Vojtěch Kočí
Počet stran 240
První vydání, Praha 2013

Z anglického originálu THE TIMES OF OUR LIVES
By Louise L. Hay
Copyright © 2007 by The Hay Foundation
Original English Language publication 2007 by Hay House, Inc.
California, USA.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2013

Vytiskla tiskárna Tisk Centrum, s. r. o.

ISBN 978-80-247-3958-8 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-8418-2 (PDF)
ISBN 978-80-247-8419-9 (E-PUB)

*Všem, kteří svými příběhy přispěli do této knihy, i všem
čtenářům, jejichž životů se tyto příběhy dotknou.*

OBSAH

Úvod	11
Láska vše překoná	21
Poddej se	27
Videokamery nejsou potřeba.....	35
Chyby děláme z lásky	39
Můj přítel Merlin	45
Vanilku miluju!	49
Nebe mám přímo u sebe.....	53
Holubička	61
Kouzelné štěstí.....	65
Lásku a moudrost ti vzít nemůžou	73
Zázrak s motýlem	77
Spirituální pošťák	81
Chovat se lidsky	87
Uspěť, ať to stojí cokoli	91
Ona mluví s duchy!	99

Malá tanečnice v nebi	109
Odpuštění živým	115
Nikdy nevíš	121
Můj anděl Dakota	125
Sbohem, tati	131
Bůh mě udělal zábavnou a chytrou!	137
Zážitek ze života po smrti	143
Léčivá síla emocí	153
Naše dítětko se vrátilo!	157
Úplně jinýma očima	161
A já odpouštím tobě!	167
Pár přeráznutí	171
Dům, který postavil můj otec	175
Prozřela jsem a uviděla	179
Radosti života	187
Znovushledání s duševním dvojčetem	191
Pocit propojení	201
Pečovatelka v mojí zahradě	205
Jedna pence, druhá pence.....	213
Byla v tom láska	217

Znovuzrození snu	227
Doslov	229

Louise L. Hayová

Louise L. Hayová je metafyzickou učitelkou a autorkou bestsellerů jako *Miluj svůj život* či *Já to dokážu*. Její knihy byly přeloženy do 29 různých jazyků ve 35 zemích po celém světě. Za více než 25 let Louise pomohla milionům lidí odhalit plný potenciál jejich tvořivé síly k osobnímu růstu a uzdravení sebe sama. Je zakladatelkou a předsedkyní nakladatelství Hay House, které publikuje knihy, audio nahrávky a videa pomáhající uzdravit planetu.

Web: www.LouiseHay.com a www.LouiseLHay.com

ÚVOD

„Roky jsem četla slova autorů, kteří přispěli do této knihy, a často jsem si pomyslela: *To je tak neuvěřitelná sbírka nápadů, odhalení a inspirace!* Dlouho jsem chtěla představit některé z těchto výjimečných příběhů v jedné knize, aby vás, mé čtenáře, mohly pobavit, poučit a okouzlit stejně jako mne. Na těchto stránkách tedy naleznete některé z nejúchvatnějších pravdivých vyprávění, s jakými se kdy setkáte. Autoři příběhů v této knize jsou lidé do slova všech možných profesí a prošli si řadou různých zkušeností, které vás přinutí zamyslet se, vyvolají ve vás úžas, rozesmějí vás, rozpláčou, udiví... ano, vyvolají ve vás všechny tyto emoce, a nejen ty!

Radujte se prosím z této knihy a snad vás inspiruje k tomu, že si budete více všimnout dojemných, nádherných a zázračných událostí, které jsou součástí vašeho vlastního života.

Ale nejdříve bych se s vámi chtěla podělit o něco velmi osobního.“

Louise

MŮJ PŘÍBĚH

„Povězte mi prosím krátce něco o mém dětství.“ To je první věc, o kterou jsem požádala nespočet lidí, kteří vyhledali mou pomoc. Není nutné, aby zacházeli do každého detailu, potřebuji získat jen základní představu o tom, odkud pocházejí. Pokud mají problémy teď, návyky, které je vyvolaly, začali již mnohem dříve.

Když mi bylo osmnáct měsíců, rozvedli se mi rodiče. Nevzpomínám si, že by to byla obzvlášť zlá zkušenost. Ovšem vybavuji si tu hrůzu, když matka nastoupila jako pomocnice v domácnosti a mě musela přenechat v cizí péči. Prý jsem tři týdny nepřetržitě plakala. Lidé, kteří se o mne starali, to nemohli zvládnout, matka si mě musela vzít zpět a zařídit se nějak jinak. Dodnes čerpám inspiraci z toho, jak to jako samostatná zvládla. Ovšem tenkrát jsem se zajímala jen o to, že se mi nedostává vši láskyplné pozornosti jako dříve.

Nikdy jsem nedokázala určit, zda matka milovala mého nevlastního otce, nebo jestli si ho vzala jen kvůli tomu, aby nám zajistila domov. Ale nebyl to dobrý nápad. Pocházel z Evropy, kde vyrostl v tvrdé německé domácnosti

plné násilí, a on se nikdy nenaučil s rodinou jednat jiným způsobem. Matka čekala sestru, padla na nás hospodářská krize třicátých let a uvízly jsme v rodině plné násilí. Mně bylo pět let.

Aby byly věci ještě horší, někdy v té době mě znásilnil soused, kterého si pamatuji jen jako opilce. Dodnes si jasně vybavuji lékařskou prohlídku a následný soud, ve kterém jsem byla hlavní svědek. Odsoudili ho k patnácti letům vězení. Dokola mi opakovali: „Byla to tvoje vina,“ takže jsem se mnoho let bála, že až ho propustí, přijde za mnou a dostane mě za to, že jsem na něj byla tak zlá a poslala ho do vězení.

Většinu dětství jsem snášela fyzické a sexuální zneužívání, ke kterému se přidávala těžká práce. Moje sebeúcta byla menší a menší a vypadalo to, že se mi daří jen v máločem. Začala jsem si na to zvykat, což se začalo odrážet v celém mém životě.

Ve čtvrté třídě se stala událost naprosto typická pro můj tehdejší život. Měli jsme ve škole oslavu s několika dorty. Většina dětí ve třídě pocházela z dobře situovaných rodin ze střední vrstvy. Já měla ubohé oblečení, směšný sestřih podle hrnce, boty se zvednutou špičkou a páchla jsem po česneku. Ten jsem musela jíst každý den, abych „nedostala červíky“. Nikdy jsme doma neměli dort, nemohli jsme si to dovolit. V sousedství žila žena, která mi každý týden dávala deset centů a na narozeniny celý dolar. Těch deset centů šlo do rodinného rozpočtu a za dolar jsem dostala spodní prádlo na celý rok z obchodu s levným zbožím.

Takže jsme měli oslavu a bylo na ní tolik dortů, že při rozdělování některé děti dostaly dva nebo tři kusy, i když mohly mít dort, kdy se jim zachtělo. Když se učitelka konečně dostala až ke mně (a já byla samozřejmě poslední), žádný dort už nezbyl. Ani jediný kousek.

Dnes je mi jasné, že moje automatické přijímání toho, že jsem bezcenná a nic si *nezasloužím*, byl ten důvod, proč jsem skončila na konci řady, kde na mne už nezbyl dort. Byl to *můj* návyk. *Oni* byli jen zrcadlo odrážející to, čemu jsem věřila.

V patnácti jsem už nemohla snášet sexuální zneužívání a utekla jsem z domova a od školy. Našla jsem si práci servírky, která mi přišla mnohem jednodušší než dřina na dvorku, kterou jsem musela dělat doma.

Prahla jsem po lásce a citech a vzhledem k tomu, že jsem neměla naprosto žádnou sebeúctu, dávala jsem své tělo dobrovolně komukoli, kdo ke mně byl milý. Po šestnáctých narozeninách jsem porodila holčičku. Cítila jsem, že není možné, abych si ji nechala, nicméně jsem jí dokázala nalézt dobrý a láskyplný domov u bezdětného pár, který toužil po dítěti. Poslední čtyři měsíce těhotenství jsem žila v jejich domě, a když jsem šla do nemocnice, nechala jsem dítěti dát jejich příjmení.

Za takových podmínek jsem neměla šanci zažít radosti mateřství. Měla jsem pouze pocit ztráty, viny a hanby. Ze svého dítěte si pamatuji jen neobvykle velké prsty u nohou, které mělo po mně. Pokud se někdy setkáme, určitě ji poznám právě podle prstů. Odešla jsem, když jí bylo pět dní.

Okamžitě jsem jela zpět domů a řekla matce, která se stále nechávala využívat otčímem: „No tak, tohle přece nemusíš dál trpět. Já tě odsud dostanu.“ Jela se mnou a nechala moji desetiletou sestru, která byla vždy tatínkův mazánek, aby žila s otcem.

Když jsem matce pomohla najít práci pokojské v malém hotelu a sehnala jí byt, kde mohla svobodně a pohodlně vést život, cítila jsem, že jsem své povinnosti splnila. Na měsíc jsem s přítelkyní odjela do Chicaga, ale vrátila jsem se až za více než třicet let.

Byla jsem tehdy mladá a kvůli kombinaci násilí v dětství a pocitu méněcennosti, který jsem si při tom vyvinula, jsem přitahovala muže, kteří se ke mně chovali špatně a často mne i bili. Mohla jsem strávit zbytek života nadáváním na muže a nejspíš bych si neustále dokola prožívala to samé. Nicméně postupně jsem díky pozitivním zkušenostem v práci začala získávat sebedůvěru a tento druh mužů mi začal ze života mizet. Přestali vyhovovat starému návyku, kvůli kterému jsem podvědomě věřila, že si zneužívání zasloužím. Nechci omlouvat jejich chování, ale kdyby do mého návyku nezapadali, nikdy bych je ani nezačala přitahovat. Dnes mě takoví muži úplně přehlížejí. Naše návyky k sobě prostě nesedí.

Po několika letech v Chicagu, kdy jsem dělala převážně podřadné práce, jsem odešla do New Yorku, kde se mi poštěstilo stát se modelkou luxusní módy. Nicméně ani práce modelky pro známé návrháře mému sebevědomí moc nepomohla. Objevovala jsem v ní jen nové způsoby, jak na sobě nacházet chyby. Odmítala jsem vážit si své vlastní krásy.

Práci v módním průmyslu jsem strávila řadu let; potkala jsem hodného, vzdělaného Angličana. Cestovali jsme po celém světě, setkali se s královskými rodinami, jednou jsme dokonce večeřeli v Bílém domě. Přestože jsem byla modelka a měla jsem úžasného muže, moje sebeúcta byla stále malá. To se změnilo, až když jsem na sobě o celá léta později začala pracovat zevnitř.

Jednoho dne po čtrnácti letech manželství – právě když jsem začínala věřit, že dobré věci mohou vydržet – mi manžel řekl, že si chce vzít jinou ženu. Jistě, zdrtilo mne to, ale čas běží a já žila dál. Cítila jsem, že se věci začínají měnit a numerolog mi to jednou na jaře potvrdil, když řekl, že na podzim se stane malá událost, která mi změní život.

Byla to událost tak nicotná, že jsem si její význam uvědomila až o několik měsíců později. Úplnou náhodou jsem se dostala na setkání Jednotné církve

náboženské vědy v New Yorku. Jejich poslání pro mne bylo úplně nové a něco uvnitř mi říkalo: „Pozorně poslouvej.“ A také že jsem poslouchala. Nejen že jsem začala docházet na nedělní bohoslužby, ale také navštěvovat jejich každotýdenní přednášky. Přestávala jsem se zajímat o svět krásy a módy. Ostatně, kolik let jsem se ještě mohla zabývat obvodem pasu a tvarováním obočí? Z člověka, který odešel ze střední školy a nikdy nic nestudoval, jsem se proměnila v dychtivou studentku a hltala jsem vše, k čemu jsem se dostala a co se týkalo metafyziky a alternativní léčby.

Církev se pro mě stal novým domovem. Ačkoli můj život převážně pokračoval stejně jako dřív, tento nový směr studia mi začínal zabírat čím dál tím víc času. Zničehonic utekly tři roky a já byla způsobilá k tomu stát se oprávněným zaměstnancem církve. Prošla jsem testy, a tak jsem se před mnoha lety stala církevním poradcem.

Byly to pomalé začátky. V té době jsem vedla transcendentální meditace. Můj kostel neměl ještě rok pořádat pastorský kurz, takže jsem se rozhodla udělat něco speciálního sama pro sebe. Půl roku jsem chodila na vysokou školu – na Maháršiho mezinárodní univerzitu ve Fairfieldu v Iowě.

Tehdy to pro mne bylo to pravé místo. V prvním ročníku jsme každé pondělní ráno začali studovat nový předmět, byly to věci, o kterých jsem do té doby nanejvýš slyšela, jako biologie, chemie nebo teorie relativity. Každou sobotu jsme měli test, v neděli bylo volno a v pondělí jsme začali znovu.

Nebyl tam žádný druh zábavy, na který jsem byla zvyklá z New Yorku. Po večeri jsme šli všichni studovat na pokoje. Byla jsem na kampusu nejstarší a milovala jsem každou vteřinu, kterou jsem tam strávila. Nebylo povoleno kouřit, pít alkohol ani brát drogy. Čtyřikrát za den jsme meditovali. Ten den, kdy jsem školu opustila, jsem málem omdlela z cigaretového kouře na letišti.

Po návratu do New Yorku jsem se vrátila k tomu, co jsem začala. Brzy jsem se zapojila do pastorského kurzu. Začala jsem být v rámci církve aktivnější a zapojovala jsem se do jejích společenských událostí. Vystupovala jsem na poledních setkáních a scházela se s klienty. Z toho se záhy stala práce na plný úvazek. Kromě této práce jsem také dostala inspiraci k tomu, abych sepsala knížečku *Uzdrav své tělo*, která prvně vznikla jen jako jednoduchý seznam metafyzických příčin fyzických onemocnění těla. Začala jsem cestovat a pořádat přednášky a malé kurzy.

Pak mi jednoho dne diagnostovali rakovinu.

Když se vezme v úvahu, že jsem byla v pěti letech znásilněna a pak často bita, není s podivem, že se mi rakovina objevila ve vaginální oblasti.

Jako každý, kdo se právě dozvěděl, že má rakovinu, jsem naprosto propadla panice. Ovšem díky práci s klienty jsem věděla, že mentální léčba funguje,

a nyní jsem měla příležitost dokázat to sama na sobě. Konec konců jsem napsal knihu o duševních návycích a věděla jsem, že rakovinu způsobuje zatrpkllost potlačovaná tak dlouho, že začne doslova požírat tělo. Kvůli dětství jsem se odmítala zbavit vzteku a zatrpkllosti vůči „nim“. Nebylo času nazbyt a měla jsem před sebou spoustu práce.

Slovo *nevyléčitelný*, které je pro mnoho lidí naprosto děsivé, podle mě znamená jen to, že daná nemoc se nedá vyléčit vnějšími prostředky a že pro nalezení léčby se musíme ponořit do sebe sama. Kdybych kvůli odstranění rakoviny podstoupila operaci a nezbavila se duševních návyků, které ji vyvolaly, doktoři by Louisu jen řezali dál a dál, až by z Louisy nezbylo nic, do čeho by šlo řezat. Ta myšlenka se mi vůbec nezamlouvala.

Kdybych šla na operaci, kde by mi vyřízli rakovinný nádor, a zároveň bych se zbavila duševního návyku, který rakovinu vyvolal, tak by se nemoc už nevrátila. Když se rakovina nebo jakékoli jiné onemocnění objeví podruhé, není to podle mne kvůli tomu, že lékaři „nedostali všechno ven“, ale spíš protože pacient neprošel žádnou duševní změnou. Jen si znovu vytvoří tu stejnou nemoc, ačkoli třeba v jiné části těla.

Také jsem věřila, že pokud očistím duševní návyk, který způsobil rakovinu, nebudu operaci vůbec potřebovat. Takže jsem vyjednávala o čas a doktoři mi neradi dali tři měsíce, když jsem řekla, že nemám dost peněz.

Ihned jsem za svou léčbu převzala zodpovědnost. Četla a studovala jsem vše, co jsem dokázala najít o alternativních postupech, jež by mohly napomoci mému léčebnému procesu.

Šla jsem do několika obchodů se zdravou výživou a koupila jsem všechny knihy týkající se rakoviny, které měli. Chodila jsem do knihovny a hledala další četbu. Přečetla jsem si něco o reflexní terapii nohou a pročištění tlustého střeva a věřila jsem, že by mi obojí mohlo pomoci. Zdálo se, že narážím přesně na ty správné lidi. Když jsem si přečetla o reflexní terapii nohou, chtěla jsem najít někoho, kdo ji provádí. Zúčastnila jsem se přednášky, a přestože si normálně sedávám do první řady, toho večera mi něco napovídalo, že si mám sednout dozadu. Za chvíli vešel muž a sedl si vedle mne – a hádejte co. Byl to reflexní terapeut, který za lidmi docházel domů. Ke mně chodil třikrát týdně po dobu dvou měsíců a velmi mi pomohl.

Věděla jsem, že se musím začít mít mnohem více ráda. V dětství jsem nezažila, že by někdo příliš vyjadřoval lásku, a nikdo mi neřekl, že je v pořádku cítit se spokojená sama se sebou. Přijala jsem „jejich“ návyk neustále si na mě stěžovat a kritizovat mne a stalo se to pro mě přirozené.

Díky práci v církvi mi došlo, že je v pořádku a dokonce naprosto zásadní, abych sama sebe přijala. Přesto jsem to neustále odkládala – asi jako je to

s dietou, se kterou začneme hned zítra. Ale já už to odkládat nemohla. Ze začátku pro mne bylo velmi obtížné dělat věci jako stoupnout si před zrcadlo a říci: „Louiso, mám tě ráda. Opravdu tě mám ráda.“ Nicméně jsem vytrvala a v několika situacích jsem si povšimla, že zatímco dříve bych si něco vyčítala, teď už jsem to díky cvičením před zrcadlem a další práci nedělala. Byly to moje první pokroky.

Uvědomovala jsem si, že se musím zbavit zášti, kterou jsem v sobě držela již od dětství. Bezpodmínečně jsem musela přestat obviňovat ostatní.

Ano, měla jsem obtížné dětství, ve kterém jsem prožila mnoho zneužívání – psychického, fyzického i sexuálního. To se ale stalo už dávno a nebyla to žádná omluva pro to, jak jsem se k sobě chovala teď. Doslova jsem požírala vlastní tělo rakovinou, protože jsem nedokázala odpustit. Bylo načase jít za samotné události a snažit se *pochopit*, jaké zkušenosti mohly vytvořit lidi, kteří s dítětem zacházeli takovým způsobem.

S pomocí dobrého terapeuta jsem začala vyjadřovat starý, potlačovaný vztek tím, že jsem mlátila do polštářů a ječela vzteky. Cítila jsem se pak čistší. Potom jsem začala skládat kousky příběhů, které mi rodiče vyprávěli o svém vlastním dětství. Postupně jsem viděla jejich životní příběhy v širším kontextu. Díky lepšímu pochopení a dospělému pohledu na věc jsem začala soucítit s jejich bolestí a přestala je obviňovat.

Také jsem začala hledat kvalitního odborníka na výživu, aby mi pomohl očistit a detoxikovat tělo od vší nezdravé stravy, kterou jsem za všechny ty roky snědla. Dozvěděla jsem se, že nezdravá strava se v těle ukládá a vytváří toxiny. Stejně tak se ukládají špatné myšlenky a otravují pak mysl. Dostala jsem velmi přísnou dietu, která se skládala téměř jenom z velkého množství zeleniny. První měsíc jsem dokonce třikrát týdně podstupovala výplach tlustého střeva.

Operaci jsem nakonec neměla. Výsledkem důkladné psychické i fyzické očisty bylo, že šest měsíců po diagnostikování nemoci museli lékaři uznat to, co jsem již věděla – *v mém těle nebylo po rakovině ani stopy*. Můžu tak nyní potvrdit z osobní zkušenosti, že *onemocnění je možné léčit, pokud jsme ochotni změnit to, čemu věříme, a jak myslíme a jednáme*.

Někdy se něco, co nám přijde jako tragédie, ukáže být tou nejlepší věcí v našem životě. Z této zkušenosti jsem se toho hodně naučila a začala jsem si úplně jinak cenit života. Začala jsem si ujasňovat, co je pro mne opravdu důležité, a rozhodla jsem se konečně opustit betonový New York a jeho extrémní počasí. Někteří moji klienti trvali na tom, že „zemřou“, jestli je opustím, ale ujistila jsem je, že se budu dvakrát ročně vracet, abych zjistila, jaké dělají pokroky. A samozřejmě telefon dosáhne všude.

Zavřela jsem tedy praxi a udělala si poklidný výlet do Kalifornie, který jsem chtěla začít v Los Angeles. I když jsem se tam narodila, neznala jsem tam skoro nikoho kromě matky a sestry, které obě žily na okraji města asi hodinu cesty od sebe. Nikdy jsme si k sobě v rodině nebyli moc blízcí, ani jeden k druhému otevření, přesto mě velmi zarazilo, když jsem zjistila, že matka před několika lety oslepla a nikdo se neobtěžoval mi to říci. Sestra měla „moc práce“, aby se se mnou sešla, takže jsem ji nechala být a začala si zařizovat vlastní život.

Knížka *Uzdrav své tělo* mi otevřela mnoho dveří. Začala jsem navštěvovat všechna setkání spojená s hnutím New Age, která jsem našla. Vždy jsem se představila, a když se to zdálo vhodné, nechala jsem jim výtisk knížky. Prvních šest měsíců jsem často chodila na pláž, protože jsem věděla, že až začnu mít hodně práce, nebude na takové věci čas. Pomalu začali přicházet klienti. Dostávala jsem žádosti, abych vystoupila na různých místech, a jak mě Los Angeles začalo přijímat, moje situace se začínala obracet k lepšímu. Za pár let jsem si mohla zařídit rozkošný domov.

Můj nový životní styl v Los Angeles byl obrovský skok oproti tomu, jak jsem byla vychována. Vše se mi dařilo opravdu skvěle. Jak rychle se nám může změnit život!

Jednou v noci mi zavolala sestra, bylo to poprvé po dvou letech, co jsme spolu mluvily. Řekla mi, že matka, které v té době bylo devadesát let a byla téměř hluchá, upadla a zranila si záda. Ve chvíli se z té silné, nezávislé ženy stalo bezmocné dítě trpící bolestí.

Zranění ovšem prolomilo zeď mlčení, za níž se sestra skrývala. Zjistila jsem, že i ona má vážné, velmi bolestivé problémy se zády, kvůli kterým pro ni bylo obtížné sedět a chodit. Snášela to v tichosti, a i když bylo od pohledu vidět, že trpí anorexií, její manžel vůbec netušil, že je nemocná.

Po měsíci stráveném v nemocnici se matka mohla vrátit domů. V žádném případě se o sebe nemohla starat sama, takže jsem si ji vzala k sobě.

Ačkoli jsem věřila, že život vše vyřeší, nevěděla jsem, jak to všechno zvládnou. Proto jsem řekla Bohu: „Dobře, já se o ni postarám, ale budeš mi muset pomoci a zařídit peníze!“

Obě dvě jsme si musely hodně zvykat. Matka přijela v sobotu a já potřebovala další pátek odjet na čtyři dny do San Franciska. Nemohla jsem matku nechat samotnou, ale odjet jsem také musela. Řekla jsem: „Bože, pomoz mi s tím. Než odjedu, potřebuji sehnat správného člověka, který by nám pomohl.“

Ve čtvrtek se „objevila“ přesně ta správná osoba a nastěhovala se, aby mně a matce uspořádala domov. Znovu se mi potvrdila moje nejhlubší víra: „Cokoli potřebuji vědět, mi bude odhaleno, a cokoli budu potřebovat, ke mně v souladu s božským řádem přijde.“

Uvědomila jsem si, že opět přišel čas učit se. Měla jsem před sebou výbornou příležitost zbavit se mnoha nedořešených záležitostí z dětství.

Matka se o mne nedokázala postarat, když jsem byla dítě, já se o ni v tu chvíli postarat dokázala a také jsem to udělala. Mezi mnou, matkou a sestrou začalo úplně nové dobrodružství.

Poskytnout sestře pomoc, o kterou žádala, představovalo další výzvu. Dozvěděla jsem se, že když jsem před mnoha lety zachránila matku, nevlastní otec obrátil svůj vztek a bolest proti sestře a začal ji týrat. Uvědomila jsem si, že to, co u sestry začalo jako fyzický problém, ještě zveličil strach, napětí a pocit, že jí nikdo nemůže pomoci. Nechtěla jsem se stavět do pozice její zachránkyně, zároveň jsem jí ale chtěla dát možnost začít si zlepšovat život.

Pomalu jsme rozplétaly její problémy a pokračovaly jsme s tím až do její smrti. Postupovaly jsme krok za krokem a já jsem jí při zkoušení různých možností léčby dodávala pocit bezpečí.

Na druhou stranu matka reagovala velmi dobře. Čtyřikrát denně cvičila nejlépe jak mohla a její tělo zesílilo a stalo se pružnější. Pořídila jsem jí naslouchátko a ona se opět začala zajímat o svět. I přes její náboženské přesvědčení se mi podařilo přemluvit ji, aby si nechala operativně odstranit šedý zákal. Bylo pro ni neuvěřitelné potěšení, že opět vidí, a stejně tak pro nás bylo radostné vidět svět jejíma očima. Byla velmi ráda, že může znovu číst.

Našly jsme si spolu čas na to, abychom si sedly a promluvily tak, jak jsme to nikdy předtím nedokázaly, a mnohem lépe jsme si začaly rozumět. Bylo to pro nás osvobozující – plakaly jsme, smály se, objímaly. Samozřejmě mi někdy šla na nervy, ale jen jsem díky tomu poznala, že jsou i další věci, které je třeba si vyjasnit.

Nyní se píše rok 2007 a mně je osmdesát let. Matka tuto planetu opustila v míru před mnoha lety. Chybí mi a miluji ji. Společně jsme uzavřely vše, co jsme mohly, a nyní jsme obě dvě svobodné.

(Z Miluj svůj život, Hay House, 1984, 2004)

Poznámka redaktorky: Některé příběhy byly upraveny kvůli délce a větší jasnosti.

Crystal Andrusová

Crystal Andrusová je autorkou knih *Prostě... žena!* a *Transcendentní krása*, zapálenou a obratnou řečnicí, spisovatelkou a zastánkyní ženských práv. Její poselství je ještě posíleno hlubokým zájmem o duchovno a vrozenou touhou pomáhat ženám v překonávání vlastních omezení a k vzletnutí na křídlech jejich duší.

Je jednou z nejaktivnějších odbornic na zdraví, fitness a správnou výživu v Severní Americe, držitelkou osvědčení od Americké vysoké školy lékařské medicíny a Kanadské školy přirozené výživy a nyní se připravuje na doktorát z naturopatické medicíny. Její odhodlání podporovat a posilovat ženského ducha je vidět na všem, co dělá – na jejím každotýdenním rádiovém pořadu, úspěšné praxi instruktorky, na přednáškách, workshopech i aktivním odpovídání na dotazy na webových stránkách.

Web: www.crystalandrus.com.

LÁSKA VŠE PŘEKONÁ

„Měla jsem naplánována vystoupení na sjezdu absolventů univerzity, kde jsem vystudovala, a jakmile jsem dorazila na místo, ihned ke mně přišla nádherná blondýnka. Na tváři jí hrál krásný úsměv a zářila na celou místnost. Byla prostě něčím výjimečná a mně bylo jasné, že je nám souzeno spolu mluvit znovu. Během chvilky jsme si vyměňovaly e-mailové adresy.

Ke konci řeči, ve které jsem mluvila o vztazích s rodiči a o tom, jak se emoce projevují skrze naše tělo, jsem si všimla, že mě tato žena velmi pozorně poslouchá. Ruce měla jemně založené přes tělo a po tvářích jí stékaly slzy. Okamžitě mi něco řeklo, že se může podělit o velmi silný příběh. A povím vám, takový se jen tak neslyší. Věděla jsem, že ho musím předat dál, takže jej zde překládám tak, jak jej ona sama vyprávěla.“

Crystal

SHEŘIN PŘÍBĚH

Na svět jsem přišla 22. dubna 1953, při porodu jsem šla nohama napřed, kopala jsem a ječela. Narodila jsem se asi o měsíc předčasně. Prý jsem po porodu byla deformovaná, tělo jsem měla samou modřinu a nebyl na mě moc pěkný pohled. Pojmenovali mě Shirley (po herečce Shirley Templové), ale když jsem v patnácti odešla z domova, změnila jsem si jméno na Shere.

Z dětství si toho moc nepamatuji – vlastně mám až do třinácti let skoro prázdnou. Většinu toho, co o sobě vím, jsem se dozvěděla z vyprávění sousedů a příbuzných. Ale pamatuji si, že mi rodiče říkali, že jsem „ošklivá, tupá, a ke všemu coura“. Pamatuji si, že mě opakovaně bili. Pamatuji si, že jsem věřila, že jsem tak příšerné stvoření, že si bití zasloužím. Moji rodiče měli samozřejmě také potíže – finanční a také jeden s druhým. Mezi třinácti a patnácti lety jsem začala utíkat z domova. Ne moc daleko... ale pryč z domu. Když mi bylo patnáct, zasáhla moje škola a nechali mě přesunout k pěstounům. Vzpomínám si, že jsem odešla jen s kufríkem oblečení – bez hraček, knížek nebo něčeho na památku. Nikdo neplakal, nikdo nenabídl objetí na rozloučenou. Prostě jsem se odstěhovala a s rodinou (dvěma sestrami a bratrem) jsem se až do roku 1971, kdy jsem si v osmnácti letech vzala svého prvního muže, téměř nestýkala.

Rád pil a bil mě. A já začala znovu utíkat pryč. Hledala jsem jakoukoli lásku, ale vždy na špatných místech. Za dva roky jsme se s manželem rozvedli a já se opět ocitla na ulici jen s oblečením, pár kusy nádobí a nějakým ošuntělým nábytkem.

Mezi dvaceti a pětadvaceti lety jsem střídala jednoho muže za druhým, abych našla lásku a bezpečí. Nenašla jsem je. Našla jsem ovšem další muže, kteří mě chtěli zneužívat a ovládat. Až teď si při pohledu zpátky uvědomuji, jak jsem musela být zoufalá.

Druhého manžela jsem potkala v roce 1976. Byl o deset let starší a neuvěřitelně štědrý. Měl dvě malé děti, kterým bylo čtyři a devět let, a já doufala, že s nimi konečně získám rodinu, kterou jsem nikdy neměla. Můj nový muž mě zbožňoval a chtěl se o mě postarat, takže jsme se přestěhovali, abychom mohli začít nanovo.

Neměla jsem vlastní děti, ani jsem nevěděla, jestli nějaké chci (bála jsem se své „špatné krve“), a role nevlastní matky pro mě byla velmi obtížná. Špatně jsem snášela manželovy děti a vůbec jakoukoli pozornost, které se jim od něj dostávalo. Nakonec jsem se opět přestala cítit v bezpečí a začala jsem hledat někoho, o jehož pozornost bych se nemusela dělit. Byla osmdesátá léta a v nočních podnicích to bylo vždy slibné... S manželstvím to vzalo rychlý konec.

Potom jsem potkala Jeffa. Byl o deset let mladší a o padesát let moudřejší než já. Sedm let jsme se neustále rozcházeli a dávali dohromady, byl opravdu trpělivý a oddaný. Bylo pro mě obtížné plně se mu zavázat, až mi jednoho dne řekl, že mě má dost, a odešel. V tu chvíli jsem dospěla. Až tehdy jsem si uvědomila, o co jsem přišla. Až do té chvíle jsem si opravdu myslela, že si skvěle užívám a vynahrazuji si všechny ty ztracené roky, takže jsem toto vůbec nečekala.

Uběhlo několik měsíců a bolest se nemírnila. Milovala jsem Jeffa ještě víc, až jsme si k sobě znovu našli cestu a nikdy se už nedívali zpět. Jsme svoji patnáct let a je to láska jako z filmu.

V té době se mi prudce zvýšilo sebevědomí. V patnácti jsem kvůli práci v pekárně vážila přes devadesát kilo. Teplý, láskyplný chléb mě dokázal uklidnit. Před první svatbou jsem zhubla, ale po rozvodu jsem opět nabrala váhu zpět – vážila jsem ke sto kilům. Můj druhý muž se ke mně choval jako milující a podporující „otec“, přivedl mě ke squashi a zapsal mě do kurzu zvýšení sebevědomí. Ztratila jsem na váze a získala sebeúctu. Tedy alespoň mi to tak přišlo.

Přihlásila jsem se do castingové agentury, začala jsem dělat reklamní fotografie a natáčet reklamy, až jsem nakonec dostala práci moderátorky v televizi. Naprosto jsem se soustředila na to, že jsem tak krásná, že mi žádný muž nemůže odolat – dokonce ani poslíček. Věřila jsem, že jsem ošklivé káčátko,